

вѣдвамъ ви, че азъ я обичахъ до безумие, но тя бѣше равнодушна къмъ мене и ма отхвърли отъ любовъ къмъ васъ. — Жално ми е за вашата злочестина, каза той; защото въ самата работа тя е твърдѣ добра и твърдѣ мила жена. . . . — Като казахъ тѣзи думи видѣхъ новата Г-жа Хелвециусъ; тозъ часъ азъ познахъ въ нея Г-жа Франклинъ, моята едновременно другарка, Азъ ѝ обевихъ правдинитѣ, които имамъ надъ неѣ, но тя ми отговори съ студенина. « Азъ ви бѣхъ добра жена четиресетъ и деветъ години и три мѣсеци, почти половинъ столѣтие, Бѣдете доволни съ туй. Тукъ азъ заключихъ единъ съюзъ, който ще са продължава вѣчно. « Недоволенъ отъ отричанъето на моята Еврипидика, азъ са рѣшихъ тосъ-часъ да оставя не-благодарнитѣ сѣнки и да са завърна въ този добъръ свѣтъ, за да повидѣж слѣнцето и васъ. И ето азъ съмъ тукъ, отмѣстете си ».

Но скоро той трѣбваше да остави Г-жа Хелвециусъ, а съ нея и своето приятно жилище въ Пасси и тѣзи Франца, дѣто имаше толкозъ поклонници и другари. Отецеството му са нуждаеше отъ него. Подиръ мира на 1783 година американскій съюзъ бѣше готовъ да са разстрои; отдѣлнитѣ щати са ударихъ въ крайность на независимостъта и едвамъ що не погубихъ републиката, която бѣше основана съ толкозъ трудъ.

Франклинъ най подиръ сполучи дѣто мѣстото му на посланникъ при версайскія дворъ да са замѣсти отъ Джефферсона. Бѣше необходимо самъ Франклинъ да отиде въ Америка, за да развърне разединенъето, като заплашва-